

ELÄMÄ JATKUU

Kesä alkaa olla vehreimmillään, silti olemme jotenkin kuin noiveissamme. Äsken vielä turvalliselta näyttänyt tulevaisuus on kadonnut, rahantekijöinä ihaillemamme ovat jättäneet jälkeensä vain savuavat rauniot.

Finanssinerot ovat tehneet ja tekevät selvää jälkeä, liippariporukan jälkiä makselemme pitkälle tulevaisuuteen, ilmeisesti loppumattomiin. Kaikki näyttää ympärillämme samalta kuin lumen alta paljastuvat kuloheinikot. Elämän vihreys on haalistunut, auringonsäteissäkin tuntuu olevan tuhoava polte.

Tuntemme suuttumusta, kaikki näyttää olevan joidenkin syytä. Ahneus on vienyt kalatkin vedestä, kadonneiden miljoonien määrää ei tiedä kukaan. Inhimillinen kärsimys kohdistuu kaikista heikoimpiin, omassa rinnassakin tuikahtaa syyllisyys. Peiliin katsomiseen ei silti tunnu olevan tarvetta. Se voisi kuitenkin auttaa, ainakin vähän.

Päivissämme on aina osviittaa menneestä tulevaan. Olin talvella viikon työmatkalla Kestilässä. Illalla majapaikkani isäntä pyysi minut mukaansa leppoisan pieneen kirkonkylään, ei menty ravintolaan. Siikajokivarren matkailutilan puhelias isäntä näytti vakavalta, parkkeerasimme kirkon viereen.

Kaunis puukirkko kohosi kauniina jylhien petäjien välissä, heti portaiden edestä alkaa hautuunmaa. Kotipitäjäni evakossa kuolleiden muistokivi oli peittynyt lumen alle, kaivoimme isännän kanssa sen näkyville. Joulunaikaiset muistokynttilät paljastuivat jäisen maan pinnalta, joku muisti sittenkin vielä menneen tragedian.

Kivessä oli viisitoista nimeä allekkain. Jokainen sukunimi oli tuttu, yksi tutumpi kuin muut. Vanhin oli ollut viisivuotias, Sylvi Esteri oli ollut nuorin, hän oli syntynyt heinäkuussa neljäkymmentäneljä. Ripuli ja kuume oli vienyt hänet pois elämästä jo syyskuussa parin kuukauden ikäisenä.

Aika pysähtyi muistomerkin äärellä, omat murheet tuntuivat äkkiä kovin mitättömiltä. Ihmisen hullun vallanhimon tähden lasten nimet olivat harmaassa paadessa, ilman elämää jääneet muistuttivat kaiken katoavaisuudesta. Paaden äärellä seisoessani tunteeni vaihtelivat säälistä vihaan. Jossain päin maailmaa tilanne on sama kuin tällä paikalla yli kuusikymmentä vuotta sitten.

Samalla tiesin itseni onnekkaaksi. Olen saanut elää elämäni rauhassa, syönyt joka päivä mahani täyteen, lämpöä ja rakkautta on riittänyt.

Maallista hyvää on paljon enemmän kuin vanhemmillani, silti yritän hamuta joka päivä jotain lisää. Mikään ei tunnu riittävän.

Pakasta vedetty auto alkaa jo parin vuoden päästä tuntua vanhalta. Kymmenen vuotta vanha talo näyttää pieneltä ja surkealta. Vaatteet menevät vuodessa pois muodista, eihän niissä oikein kehtaa kylille lähteä. Kauan sitten otettu emäntäkin alkaa näyttää vanhalta, Tatjanahan se voisi näyttää hienolta vanhemmankin miehen rinnalla.

Päivämme eivät pysähdy paikoilleen, tällä hetkellä harmaanmustalta näyttävä tulevaisuus kirkastuu. Yritämme taas uudestaan, opit tuntuvat vain kovin tutuilta. Meistä itsestämme riippuu teemmekö kaiken samoin kuin ennen. Vanhan raunioilla olisi uusi mahdollisuus, mahdollisuus juuri sellaiseen minkä itse haluamme. Ihmisluonnon tietäen, niin tuskin käy.

Viimeistään juhannuksena ympärillämme näyttää taas vihreältä, salaperäinen yöttömän yön valo hallitsee hetkisen. Sen syleilyssä on meidän heikkojenkin hyvä olla, varjeluksen määrä näkyy selvästi.

Elämä jatkuu.